

Behandling, hvor Ministeren udtalte: „Taksterne maa lægges saaledes, at det er forsvareligt at byde gamle Mennesker, og jeg mener, at det er sket Fyldest gennem dette Forslag“, det vil sige gennem Ministerens Forslag og ikke igennem det Forslag, der blev vedtaget. Senere siger Ministeren, henvendt til tidligere Medlem Hr. Hegelund Lange: „Jeg tror rigtignok, at den Tid er fjern, da vi naar ned paa et Prisniveau af en saadan Art, at man i Almindelighed skulde kunne mene, at de Satser, der er opført i de forskellige Skalaer, er for høje.“ Den højtærede Minister mener altsaa, at den Tid ligger meget fjernt, da man naar ned paa et saadant Niveau, at man kan sige, at hans Takster er for høje. Vi Socialdemokrater kommer nu og siger: gennemfør dog Deres egne Takster, Hr. Minister, den Tid ligger jo fjernt, da man kan komme ned paa lavere Takster. Med Hensyn til Udgifterne siger den ærede Minister saa sent som ved første Behandling den 8. Februar 1922, henvendt til det ærede Medlem Hr. Vesterager: I det foreliggende Finanslovsforslag er der regnet med den fornødne Indkomst til Dækning af Udgifterne ved Gennemførelsen af en Aldersrente, og ved Fremsættelsen af det foreliggende Skattelovskompleks er der medregnet den mulige Merudgift, Aldersrenteloven vil kunne give Anledning til, og her er oven i Købet regnet med en Merudgift, der er adskilligt større i Forhold til den Udgift, som Aldersrentelovgivningens foranlediger, end Tilfældet nu synes at ville blive. Der peger den højtærede Indenrigsminister i Virkeligheden paa, at der i det foreliggende Skattelovskompleks var regnet med en langt større Udgift til Aldersrenteloven, end den, der blev gennemført, kom til at koste. Altsaa med andre Ord — for jeg har ikke hørt noget om, at visse Skatte love er trukket tilbage, fordi Udgifterne blev mindre til Aldersrenteloven — betaler Befolkningen i Dag i Form af indirekte Skatter flere Penge til Aldersrentelovens Gennemførelse, end der blev Brug for, fordi man havde regnet med, at den skulde blive betydelig dyrere. Jeg siger altsaa til den højtærede Minister, der har faaet Pengene, at jeg kan ikke erkende Rigtigheden, naar den højtærede Minister nu staar op og siger, at hverken Stat eller Kommune har Raad til at give de gamle bedre

Forhold. Staten i hvert Tilfælde har Penge.

Jeg vender mig saa til Spørgsmaalet om Invaliderne og vil her udtale, at naturligvis kan der være noget i det, den højtærede Minister siger, at man ikke kan sammenstille Ydelsen efter Invalideloven med Ydelsen efter Aldersrenteloven. Den højtærede Indenrigsminister gør her den Forskel, at det ene er en Forsikringslov og det andet en Forsørgelseslov. Det kan være ganske rigtigt, men saa maa jeg gøre den højtærede Minister opmærksom paa Til læget til Fattigloven, som kom samtidig med Invalideloven, og som i Virkeligheden bevirkede, at en Masse Mennesker, Invalid er, kan faa en Understøttelse op til 800 Kr. af det offentlige Fattigvæsen, uden at det har Fattighjælps Virkninger, og det er ogsaa en Forsørgelseslov, ingen Forsikringslov. Her er altsaa ganske det samme Tilfældet som med Aldersrenteloven, at her er Tale om en Forsørgelseslov, blot kan de paagældende i Henhold til Aldersrenteloven kun faa 400—500 Kr., medens de i Henhold til Fattigloven kan faa de 800 Kr. Jeg finder, dette er ganske uretfærdigt, og henstiller til den højtærede Indenrigsminister at lave det om. Men jeg maa dog sige, at den Udvej, som den højtærede Indenrigsminister peger paa — at man skulde nedsætte Taksterne rundt omkring paa Landet —, er den daarligste, der i det hele taget kunde findes; thi hvad betyder det? Det betyder i Virkeligheden, at de Folk, der skal hjælpes derude, faar det daarligere. Det var det ærede Medlem Hr. Johannes Lou inde paa forleden Dag. Men det, den højtærede Minister opnaar, er, at han faar nedsat Kontingentet for Arbejdsgiverne ude paa Landet, og det var saa sandelig ikke det, som hverken det ærede Medlem Hr. Johannes Lou eller jeg tilsigtede, den Gang vi vilde hjælpe Aldersrentenyderne. Hvad Sygekassetvang en angaar, kommer den højtærede Minister ikke udenom, at der er Aldersrentenydere, som faar hele Sygekassenhjælpen, medens der er andre, som selv maa betale en vis Del; selv om de kan faa en vis Hjælp af Kommunen efter Sygekasseloven, bliver der tilbage for dem en vis Del at betale, og det finder jeg ikke er retfærdigt. Jeg finder naturligvis, at den højtærede Minister